

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce Mgr. Kamila Tojnera v právní věci

žalobkyně: **V. P.**

bytem N. K. 1, P. 6

zastoupená JUDr. P. P.

bytem N. K. 1, P. 6

proti

žalovanému: **Úřad Městské části Praha 6**

sídlem Čs. Armády 23/601, 160 00 Praha 6

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícím v tom, že dne 20. 9. 2017 žalovaný odmítl úkonem č.j. MCP6 075151/2017 žádost žalobkyně o vydání parkovacího oprávnění,

takto:

- I. Žaloba na určení, že zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 20. 9. 2017 žalovaný odmítl úkonem č.j. MCP6 075151/2017 žádost žalobkyně o vydání parkovacího oprávnění, byl nezákonný, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 12.10.2017 domáhala toho, aby soud žalovanému zakázal pokračování v porušování práva žalobkyně na registraci a vydání parkovacího oprávnění k rezidentnímu parkování pro Prahu 6 pro vozidlo zn. VOLVO, DZ73CD, reg. zn. x, které je ve společném jmění žalobců. Žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v zamítnutí žádosti o vydání parkovacího oprávnění Úřadem Městské části Praha 6, Odborem dopravy a životního prostředí dne 20.9.2017, s čj. MCP6 075151/2017, a současně, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat žalobkyni parkovací oprávnění na předmětné vozidlo.
2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že dne 14.8.2017 požádala písemně žalovaného o vydání oprávnění k rezidentnímu parkování v Praze 6. Ke své žádosti připojila potřebné doklady, a to občanský průkaz, osvědčení o registraci předmětného vozidla ze dne 6.1.2014 vystaveného na jejího manžela JUDr. P. P., plnou moc a uhradila správní poplatek. Žalobkyně a JUDr. P. P. jsou od roku 1967 manželé a předmětné vozidlo zakoupené ze společných finančních prostředků je ve společném jmění. Žalobkyně má za to, že prokázala právní vztah k předmětnému vozidlu. Žalobkyně splnila všechny podmínky pro vydání oprávnění k rezidentnímu parkování v Praze 6 a na jeho vydání má tedy nárok. Žalovaný však žalobkyni sdělil dopisem ze dne 18.8.2017 č.j. MCP6 069664/2017, že platná Metodika vydávání parkovacích oprávnění/karet pro zóny Placeného stání v hl. m. Praze vydaná Magistrátem hl. m. Prahy vydání parkovacího oprávnění neumožňuje, proto postoupil žádost žalobkyně Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „metodika“), pro posouzení a rozhodnutí, zda vydá oprávnění k rezidentnímu parkování v Praze 6 či nikoliv. Oznámením ze dne 20.9.2017, č.j. MCP6 075151/2017 žalovaný podal stanovisko, že není možné žalobkyni vyhovět, s odůvodněním, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro získání tohoto parkovacího oprávnění, jelikož není vlastníkem předmětného vozidla dle technického průkazu a registru silničních vozidel. Toto své odůvodnění žalovaný dovodil z metodiky. Žalobkyně je toho názoru, že *„úředníci Úřadu městské části Praha 6 ani úředníci Magistrátu hl. m. Prahy nemají oprávnění metodickými pokyny omezovat zákonná práva spojená se společným jměním manželů nebo jeho součástmi, náležející oběma manželům společně a nerozdílně, a že tedy ani nemohou jakýmkoliv metodickými pokyny zúžit ustanovení zákona o pozemních komunikacích č. 13/1997 Sb., jeho § 23 odst.1) písm. c) tak, aby tento výklad byl v rozporu s občanským zákoníkem, konkrétně jeho ust. § 709 a § 713. Vypracovaná metodika nemůže být v rozporu se zákonem, ba dokonce nemůže jít nad rámec zákona.“* Druhou polemikou, kterou vede žalobkyně je, že má za to, že formální oznámení žalované ze dne 20.9.2017 je rozhodnutím správního orgánu vydaného v rámci správního řízení, nikoliv pouze jakýmsi stanoviskem či oznámením správního orgánu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření namítl, že ve sporu není pasivně legitimován, neboť zřizovatelem zón placeného stání je podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), hlavní město Praha. Žalovaný by měl být ve smyslu ust. § 79 odst. 2 s.ř.s., namísto stávajícího žalovaného, správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Žalovaný vydává parkovací oprávnění a parkovací karty jménem a na účet hlavního města, při respektování závazné metodiky. Oznámení o negativním stanovisku k vydání, respektive k nevydání oprávnění k rezidentnímu parkování v Praze 6, není

správním rozhodnutím ve smyslu ust. § 9 a § 67 správního řádu, ale jedná se o jiný úkon podle části čtvrté správního řádu. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s ust. § 155 odst. 3 správního řádu, když o nevydání oprávnění nevyhotovil zamítavé rozhodnutí, ale písemně uvědomil žalobkyni a sdělil jí důvody, které ho k tomuto závěru vedly. Žádosti žalobkyně nebylo vyhověno z důvodu, že nesplnila podmínku vlastnictví předmětného vozidla její osobou podle metodiky, která vychází z ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, tedy žalobkyně není jako vlastník zapsána v registru silničních vozidel. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

4. Žalobkyně předložila kopii žádosti o vydání parkovacího oprávnění ze dne 14.8.2017, z níž se podává, že žalobkyně jako rezidentka Městské části Praha 6 podala žádost žalovanému na příslušný odbor pověřený vydáváním oprávnění k rezidentnímu parkování. K vyřízení žádosti pověřila svého manžela JUDr. P. P., přičemž přílohou žádosti měla být plná moc, kopie občanského průkazu žalobkyně, kopie technického průkazu vozidla ve společném jmění.
5. Dále žalobkyně předložila kopie příloh žádosti ze dne 14.8.2017, kopii občanského průkazu, kopii technického průkazu vozidla. Podle technického průkazu vozidla Volvo, D, DZ73CD, , reg. zn. x, je zapsán jako vlastník a provozovatel předmětného vozidla P. P. a to od 6. 1. 2014. Místo trvalého pobytu P. P. na technickém průkazu je uvedeno Š. 2002/40, P. Z kopie občanského průkazu žalobkyně plyne, že má jako místo trvalého pobytu uvedenou adresu N. K. 207/1, P. 6.
6. Žalovaný v odpovědi k žádosti žalobkyně ze dne 18. 8. 2017 uvedl, že žalobkyně není vedena v technickém průkazu vozidla jako jeho vlastník, přičemž metodika neumožňuje vydání oprávnění k parkovacímu stání, pokud není žadatel jako vlastník vozidla zapsán v technickém průkazu. Z toho důvodu byla záležitost žalobkyně postoupena Magistrátu hl. m. Prahy, odboru Rozvoje a financování dopravy jako zřizovateli zón placeného stání v hl. m. Praze k posouzení žádosti žalobkyně.
7. Dopisem ze dne 4. 9. 2017 adresovaným vedoucí odboru dopravy a životního prostředí Ing. D. Ch. zaslala žalobkyně upozornění, že pokud nebude rozhodnuto o její žádosti do 30. 9. 2017 bude nucena podat žalobu na nečinnost respektive na nezákonné rozhodnutí správního orgánu k soudu.
8. Žalovaný dne 20. 9. 2017 zamítl žádost o vydání parkovacího oprávnění pro žalobkyni. V tomto stanovisku předně uvedl, že vydávání parkovacích oprávnění nelze považovat za „klasické“ správní řízení, ale jedná se o tzv. jiný úkon správního orgánu, tedy tyto úkony nemají povahu rozhodnutí ve smyslu ust. § 9 a § 67 správního řádu. Dále žalovaný odkázal na ust. § 155 odst. 3 správního řádu, ve smyslu kterého v případě nevyhovění žádosti žalobkyně, žalovaný splnil svou povinnost tím, že jí zaslal odůvodněné oznámení. Důvodem nevyhovění žádosti, byla skutečnost, že žalobkyně nesplnila podmínku vlastnictví vozidla, která vychází z ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích tím, že nedoložila vlastnictví ke konkrétnímu vozidlu prostřednictvím technického průkazu. Nadto žalovaný poučil žalobkyni, že žadatel je povinen žádost předložit osobně, pokud ji nepředloží její zplnomocněný zástupce. Parkovací oprávnění k rezidentnímu parkování tedy nelze vydat pouze na základě písemné žádosti bez doložení

plné moci (pro JUDr. P. P., který žádost úřadu doručil, mimo to žalobkyně nedoložila další potřebné doklady.

9. Žalobkyně soudu k prokázání svých tvrzení doložila i kopii oddacího listu, avšak soud považoval provedení tohoto důkazu za nadbytečné, neboť se jedná o skutečnost mezi účastníky nespornou.
10. Soudu nebyl ze strany žalovaného předložen správní spis, soud však na jeho vydání netrval, jelikož skutková tvrzení jsou mezi účastníky nesporná a ve věci jde pouze o posouzení právní otázky.
11. Městský soud v Praze shledal, že podmínky řízení jsou v projednávané věci splněny.
12. Podle ust. § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), *žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*
13. Podle ust. § 84 odst. 2 s.ř.s. *zmeškání lhůty nelze prominout.*
14. Zamítnutí vydání oprávnění k rezidentnímu parkování, v kterém žalobkyně spatřuje nezákonný zásah, bylo vyhotoveno žalovaným dne 20.9.2017 a téhož dne doručeno žalobkyni. Den doručení je určujícím pro počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Žaloba byla soudu doručena dne 12.10.2017, tj. v dvouměsíční subjektivní lhůtě k podání žaloby. Žaloba byla tak podána včas v souladu ust. § 84 odst. 1 s.ř.s.
15. Městský soud v Praze tedy přistoupil k věcnému posouzení žaloby, přičemž v souladu s § 87 odst. 1 s.ř.s., částí věty za středníkem, rozhodoval podle skutkového a právního stavu, který zde byl v době zásahu.
16. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Ohledně námitky žalovaného stran absence pasivní věcné legitimace, soud konstatuje, že pasivní věcná legitimace je určena tvrzením žalobkyně v žalobě v souladu ust. § 83 s.ř.s., *(žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah)*. Žalobkyně žalovaného označila jakožto správní orgán, který zásah v podobě vydání správního úkonu – zamítnutí žádosti provedl, tato skutečnost, je mezi účastníky rovněž nesporná, proto je pasivní legitimace žalovaného ve věci dána.
18. Podle ust. § 155 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“) *pokud správní orgán shledá, že nelze vydat vyjádření nebo osvědčení, provést ověření nebo učinit sdělení, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit dotčenou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly.*
19. Podle ust. § 82 s.ř.s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále je „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

20. V případě, kdy správní orgán postupuje podle ust. § 155 odst. 3s.ř. a nemůže vyhovět žádosti, tak pouze písemně uvědomí dotčenou osobu, z jakého důvodu nebylo možno žádosti vyhovět. Správní orgán se při svém postupu řídí příslušnými ustanoveními části čtvrté správního řádu. Vzhledem k tomu, že postup podle této části, není klasickým správním řízením ve smyslu ust. § 9 s.ř., tak nevydává správní orgán rozhodnutí podle ust. § 67 s.ř. a jeho jednání má v takovém případě povahu blíže nespecifikovaného negativního sdělení podle části čtvrté správního řádu. Na toto negativní sdělení správního orgánu je nutné pohlížet jako na jiný úkon správního orgánu, přičemž tímto jiným úkonem může být samozřejmě zasaženo do práv dotčené osoby. Vzhledem k tomu, že proti tomuto negativnímu sdělení správního orgánu neexistuje opravný prostředek, jako v případě rozhodnutí správního orgánu, jedinou obranou pro dotčenou osobu je možnost podat žalobu proti nezákonnému zásahu správního orgánu podle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.
21. V projednávané věci soud nejprve posoudil, zda se žalovaný vydáním negativního sdělení mohl dopustit nezákonného zásahu do práv žalobkyně. Pojem nezákonného zásahu byl již vymezen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2004, č.j. 2 Afs 17/2003-54, podle kterého pod tento pojem lze podřadit velké množství faktických činností správních orgánů, k nimž jsou různými zákony oprávněny. Jde o neformální úkony, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny, bezprostřední zásahy, zajišťovací úkony apod. Jedná se tedy obecně o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Tyto osoby jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti, nějakého pokynu či příkazu se zdržet nebo. Soud konstatuje, že žalovaný zamítnutím žádosti o vydání parkovacího oprávnění nepochybně zasáhl do práv žalobkyně, zbývá však posoudit, zdali se jedná o zásah nezákonný.
22. Soud při tomto posouzení vycházel z následujících mezi účastníky nesporných skutečností: Manžel žalobkyně JUDr. P. P. na podal na úřadě žádost žalobkyně (datovanou 14.8.2017) o vydání oprávnění k rezidentnímu parkování pro Městskou část Praha 6 pro vozidlo zn. VOLVO, DZ73CD, reg. zn. x, o kterém žalobkyně tvrdí, že je společným jmění manželů. K žádosti byla přiložena kopie občanského průkazu a kopie technického průkazu.
23. Žalovaný zaslal žalobkyni upozornění ze dne 18. 8. 2017, v němž uvedl, že žalobkyně nesplňuje jednu z podmínek opravňující ji získat kartu k rezidentnímu parkování, neboť není jako vlastník vozidla uvedena v technickém průkazu, což je jednou ze tří podmínek vyplývajících z metodiky, a dále uvedl, že její žádost bude postoupena k posouzení příslušnému odboru Magistrátu hl. m. Prahy. Následně v reakci na urgenci žalobkyně ze dne 4. 9. 2017 žalovaný dne 20. 9. 2017 pod čj. MCP6 075151/2017 žádost o vydání parkovacího oprávnění zamítl s odůvodněním, že žalobkyně ve smyslu metodiky nedoložila vlastnictví vozidla, které vychází z ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, podle kterého se vlastnictví k vozidlu pro účely vydání parkovacího oprávnění dokládá pouze technickým průkazem.
24. Podle ust. 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, *pro účely organizování dopravy na územní obce může obec v nařízení obce vymezit obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za*

účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce, nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.

25. Podle ust. § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, provozovatelem silničního vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.
 26. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že metodika není závazný právní akt a že „úředníci Magistrátu hl. m. Prahy nemají oprávnění metodickými pokyny omezovat zákonná práva spojená se společným jměním manželů nebo jeho součástmi..., a že tedy ani nemohou jakýmkoliv metodickými pokyny zúžit ustanovení zákona o pozemních komunikacích, jeho § 23 odst. 1, písm. c), tak, aby tento výklad byl v rozporu s občanským zákoníkem, je §§ 709 a 713“. Žalobkyně uvedla, že výklad zastávaný žalovaným neodůvodněně zužuje vlastnictví vozidla pouze na osobu zapsanou v technickém průkazu.
 27. Soud se nejprve tedy zabýval samotnou povahou metodiky z hlediska její závaznosti. Žalobkyně zpochybnila povinnost řídit se metodikou s argumentací, že jde o podzákonný, interní předpis, který již z tohoto důvodu nemůže žalobkyni zavazovat.
 28. Metodika vydávání parkovacích oprávnění/ karet pro zóny placeného stání v Praze (k nalezení na http://www.parkujvklidu.cz/wpcontent/uploads/2016/12/Metodika_pro_vydavani_parkovacich_karet-opravneni.pdf) verze 12/2016 (dále jen „Metodika“).
 29. Podle čl. I. Metodiky parkovací oprávnění a parkovací karty jsou vystavovány na základě ustanovení § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a v souladu s příslušným nařízením hlavního města, kterým se vymezují oblasti hlavního města Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy.
- Čl. II. Metodiky stanovuje podmínky k získání nároku na parkovací oprávnění/kartu takto:
- „1) fyzická osoba musí mít místo trvalého pobytu v Zóně placeného stání v dané vymezené oblasti (ZPS)
- 2) musí existovat právní vztah k vozidlu, pro které je oprávnění/karta vystavována, vyplývající z ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, to znamená, že:
- i. žadatel je vlastníkem vozidla ve smyslu zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, ...

3) musí být zaplacená cena sjednaná za stání silničního motorového vozidla (viz příslušné ceníky a mapa cenových pásem).“

Dále se v čl. II. uvádí, že k doložení vlastnictví vozidla se „předkládá technický průkaz silničního motorového vozidla (TP), kde je žadatel uveden jako vlastník vozidla,...“.

30. Z obsahu Metodiky pokud jde o předmět a rozsah úpravy vyplývá, že v materiálním slova smyslu se jedná o opatření obecné povahy. Opatřením obecné povahy je správní akt s konkrétně určeným předmětem (vztahuje se tedy k určité konkrétní situaci) a s obecně vymezeným okruhem adresátů (k tomu náleží Ústavní soud ČR ze dne 10. 9. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 27/09). Při posouzení zdali správní akt je opatřením obecné povahy není rozhodující, že takto není označen v zákoně nebo takto není označen vůbec, rozhodující je materiální hledisko, určující je pouze zdali splňuje zákonné podmínky pro tento správní akt, to znamená, zavazuje-li neurčitý počet adresátů a má-li určitý předmět.
31. Magistrát hl. m. Prahy vydal předmětnou metodiku na základě nařízení č. 7/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vymezují oblasti hlavního města Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy, a to za účelem specifikace podmínek, které je nutné splnit k získání oprávnění k rezidentnímu parkování pro občany a právnické osoby sídlící na území městských částí v Praze. K shodnému posouzení pokud jde o právní charakter Metodiky pro vydávání parkovacích oprávnění dospěl taktéž Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18.11.2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08. V nálezu se uvádí, že při posouzení normativního charakteru nařízení, kterým se vymezují oblasti obce, resp. místní komunikace nebo jejich určené úseky, jejichž obecné užívání je omezeno jen pro osoby uvedené v ust. § 23 odst. 1 písm. a) až c) zákona o pozemních komunikacích a podléhá zpoplatnění a stanoví způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení, je rozhodný obsah a v případě tohoto aktu se jedná v materiálním smyslu o opatření obecné povahy. Svůj závěr odůvodnil tak, že „je nepochybné, že vymezení parkovacích zón může značnou měrou ztížit, v mezních případech znemožnit, jejich reálný výkon. Účelem ust. § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je zajištění organizování dopravy na územní obce, kterého obec může dle tohoto ustanovení dosáhnout zákazem obecného užívání části místních komunikací osobám neuvedeným pod písm. a) až c), resp. vyhrazením části místních komunikací rezidentům a abonentům, za současného zpoplatnění tohoto užití. Nařízení splňuje definiční znaky opatření obecné povahy, když pro neurčitý okruh subjektů konkretizuje prostorové vymezení, na něž se vztahuje povinnost uložená Ceníkem“.
32. Jelikož je Metodika, jakožto opatření obecné povahy, správním aktem závazným pro všechny její adresáty v daném případě, všechny žadatele o vydání parkovací karty (oprávnění), žalobkyni nelze přisvědčit, pokud se domnívá, že metodika je pouhým interním aktem zavazující pouze správní orgán nepůsobící však vně. Metodiku vydává Magistrát hl. m. Prahy, který je, na základě výše specifikovaného nařízení, oprávněn závazně upravit na území svého obvodu podmínky pro vydávání parkovacích karet (oprávnění). Jestliže se magistrát rozhodl, že vlastnictví k vozidlu bude prokazováno pro účely vydávání oprávnění pouze technickým průkazem, je to jeho právo a zjevně účelné řešení pro rychlé a jednoznačné prokázání vlastnictví vozidla. Bylo by nerealizovatelné pro účely vydávání oprávnění, aby úředníci dopravního odboru museli zjišťovat skutečné vlastnictví nebo spoluvlastnictví vozidla, pro které má být parkovací karta (oprávnění)

vystavena. Taková činnost by znamenala pro žalovaného nejen zvýšenou časovou náročnost, ale taktéž by to představovalo vysoké nároky na odbornost zaměstnanců žalovaného, přičemž otázka prokazování skutečných majetkových vztahů k věcem, v daném případě k vozidlům, je mnohdy komplikovaným procesem v případě vlastnických sporů i pro samotné soudy.

33. Jestliže je tedy v Metodice v rámci podmínek k prokázání právního vztahu k vozidlu smyslu ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích stanovena povinnost dle zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích (ust. § 2 odst. 15) doložit osvědčení z registru silničních vozidel anebo předložením technického průkazu, pak je takové vymezení naprosto v souladu se zákonnou úpravou a taktéž rozhodovací praxí soudů (Ústavní soud v nálezu dne 23.8.2012, sp. zn. II. ÚS 1463/11 uvedl, že „*otázku vlastnických práv k vozidlu lze určit rychle a jednoduše, neboť vlastnictví k vozidlu podléhá registraci příslušnými orgány státu a je prokazováno veřejnou listinou (technickým průkazem, osvědčením o registraci vozidla...*)“.
34. Pro vydání oprávnění k rezidentnímu parkování je zcela proto postačující, když žadatel prokáže, že je vlastníkem podle zápisu v registru silničních vozidel a to předložením technického průkazu, jenž je považován za veřejnou listinu, která osvědčuje mimo jiné zápis vlastníka a provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Pokud tedy žalobkyně není uvedena v technickém průkazu jako vlastníka ani jako provozovatel, pak nesplňuje podmínku pro vydání oprávnění k rezidentnímu parkování.
35. Nadto soud konstatuje, že namísto žalobkyně mohl podat žádost o vydání oprávnění k rezidentnímu parkování její manžel P. P., který je jako vlastníka a provozovatel vozidla dle technického průkazu veden. Rovněž splňuje jako manžel žalobkyně jistě další podmínky pro vydání oprávnění, a to že má trvalé bydliště na územní městské části P. 6, apod. Případně, pokud trvala žalobkyně na tom, aby bylo oprávnění k rezidentnímu parkování vystaveno na základě její žádosti, tak další možností bylo přepsání vlastnictví v registru silničních vozidel na ni. Soud je toho názoru, že je zcela irelevantní, kdo z manželů podá žalovanému žádost o vydání oprávnění k rezidentnímu parkování, vzhledem k tomu, že oprávnění k rezidentnímu parkování se vztahuje k předmětnému vozidlu, nikoliv k osobě, která podává žádost.
36. Žalovaný se tedy nezákonného zásahu vůči žalobkyni nedopustil, pokud na základě její žádosti o vydání oprávnění k rezidentnímu parkování, toto oprávnění nevydal z důvodu, že nesplňovala jednu z podmínek vyplývajících z Metodiky. Proto soud podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, takže právo na náhradu nákladů nemá. Žalovaný sice v řízení úspěšný byl, avšak žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. listopadu 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu